

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Sky International AG**, Dammstrasse 19, Zug, 6301, Švýcarsko, zast. Mgr. Karlem Šindelkou, advokátem se sídlem Maiselova 15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M77 Link S. A.**, se sídlem Rue Albert Borschette 2, Lucemburk, Lucembursko, zast. PatentCentrum Sedlák & Partners, s. r. o., se sídlem Husova třída 1847/5, České Budějovice, proti rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 11. 6. 2010, sp. zn. O-460712, čj. O-460712/36259/2009/ÚPV a sp. zn. O-460715, čj. O-460715/36258/2009/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2014, čj. 9 A 175/2010-177,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutími ze dne 22. 5. 2009, sp. zn. O-460712, čj. O-460712/76377/2008/ÚPV a sp. zn. O-460715, čj. O-460715/76379/2008/ÚPV, žalovaný zamítl námitky společnosti British Sky Broadcasting Group plc, se sídlem Isleworth, Velká Británie, podané podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“), proti zápisu barevného kombinovaného označení ve znění „Skylink“ zn. sp. O-460712 a kombinovaného označení sp. zn. O-460715 do rejstříku ochranných známek. Přihlašovatelem těchto označení, přihlášených s právem přednosti ode dne 10. 7. 2008

a zveřejněných ve Věstníku žalovaného dne 24. 9. 2008, byla společnost Towercom, a.s., se sídlem Bratislava, Slovenská republika.

[2] Z obsahu správních spisů vyplývá, že (v originálu barevné) kombinované označení sp. zn. O-460712 bylo přihlášeno v této podobě:

[3] Kombinované označení sp. zn. O-460715 bylo přihlášeno v této podobě:

[4] Předseda žalovaného rozhodnutími ze dne 11. 6. 2010, čj. O-460712/36259/2009/ÚPV a čj. O-460715/36258/2009/ÚPV, rozklady podané společností British Sky Broadcasting Group plc proti rozhodnutím žalovaného zamítl a tato rozhodnutí potvrdil.

[5] V žalobách proti uvedeným rozhodnutím předsedy žalovaného žalobkyně (nyní již nástupnická Sky International AG) uvedla, že jimi byla zkrácena „na svých právech vyplývajících z vlastnictví starších ochranných známek Společenství ‚SKY‘, jmenovitě č. 3203411, č. 3203445, č. 5765615, 3166329, č. 3166337, ‚SKY ONE‘ č. 3166345, č. 3203387 ‚SKY PLUS‘, č. 3422839 ‚SKY +‘ a přihlášky OZ Společenství č. 5765615 ‚SKY‘.“ Nesouhlasila se závěrem žalovaného obsaženým v napadených rozhodnutích, že neexistuje vizuální, fonetická ani významová podobnost mezi přihlašovanými označeními „Skylink” a namítanými ochrannými známkami „SKY“.

[6] Starší ochranné známky Společenství svědčící žalobkyni byly zapsány v této podobě:

Číslo přihlášky	Znění / vyobrazení	Třídy mezinárodní kvalifikace
3203411	SKY	9, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 41, 42
3203445	SKY ONE	9, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 41, 42

pokračování

3203387	SKY PLUS	9, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 41, 42
3422839	SKY +	9, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 41, 42
5298112	SKY	9, 16, 35, 37, 38, 41, 42
5765615	SKY	36, 37
3166329		9, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 41, 42
3166337		9, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 41, 42
3166345		9, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 41, 42

II.

Řízení před Městským soudem v Praze a obsah napadeného rozsudku

[7] Řízení o žalobách proti v záhlaví označeným rozhodnutím předsedy žalovaného vedená u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pod sp. zn. 9 A 175/2010 a sp. zn. 9 A 176/2010 byla při ústním jednání dne 12. 2. 2014 spojena usnesením ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že společné řízení o obou věcech bylo nadále vedeno pod sp. zn. 9 A 175/2010.

[8] Městský soud žaloby rozsudkem ze dne 12. 2. 2014, čj. 9 A 175/2010-177, zamítl. V obsáhlém odůvodnění napadeného rozsudku především uvedl, že § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách brání zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek při existenci pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti. Pravděpodobnost záměny je přitom dána při kumulativním splnění dvou zákonných podmínek: 1) shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a 2) shodnost nebo podobnost výrobků

či služeb, k nimž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007-141, a ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006-97, č. 1064/2007 Sb. NSS). Městský soud poukázal na tzv. kompenzační zásadu – dovozenou judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) – spočívající v tom, že menší podobnost mezi výrobky a službami lze kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, C-39/97, *Canon Kabushiki Kaisha proti Metro-Goldwyn-Mayer Inc.*, ECLI:EU:C:1998:442). Uvedenou zásadu si přitom osvojil i Nejvyšší správní soud, dle kterého ovšem nelze dovozovat možnost kompenzace správním orgánem zjištěnou nepodobnost porovnávaných ochranných známek větší podobností výrobků či služeb (srov. shora citovaný rozsudek čj. 9 As 59/2007-141). Mezi dvěma ochrannými známkami existuje nebezpečí záměny tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených, přičemž rozhodující pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, čj. 4 As 31/2008-153).

[9] Městský soud s odkazem na judikaturu Vrchního soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu uvedl, že posouzení pravděpodobnosti záměny je otázkou skutkovou a jako takovou i věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem. Správní soudy tudíž mohou otázku nesprávného posouzení pravděpodobnosti záměny ochranné známky v rozhodnutí žalovaného, resp. jeho předsedy, „*zkoumat v mezích žalobních bodů jen z hlediska toho, zda obsahuje úvahu, na základě níž správní orgán dospěl k závěru o pravděpodobnosti záměny, zda tato úvaha neodporuje skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není-li jinak vadná.*“

[10] Ochranné známky „Skylink“ i ochranné známky svědčící žalobkyni byly shodně přihlášeny pro výrobky a služby ve třídách 9, 38 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Ochranné známky „Skylink“ však byly krom uvedených skupin přihlášeny také pro výrobky a služby ve třídě 37, a to konkrétně pro výstavbu telekomunikačních zařízení a sítí, stavební činnost v oblasti telekomunikací a stavební dozor. Městský soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, dle které veškeré služby třídy 37 mezinárodního třídění výrobků a služeb jsou shodné a podobné službám chráněným namítanou ochrannou známkou Společnosti č. 5765615 ve znění „SKY“. Městský soud shledal jako logický a dostatečně odůvodněný závěr žalovaného, resp. jeho předsedy, dle kterého zde není dána shoda či podobnost se zbožím a službami spočívajícími v „*údržbě, opravách a instalačních službách ve vztahu k přístrojům pro telekomunikaci, jejich částem a příslušenství*“ či „*údržbě, opravám a instalaci počítačů a počítačového hardwaru*“, neboť tyto jsou svým charakterem odlišné od instalace či údržby, jež je komplexnější, vyžaduje větší investice i zázemí a většinou je poskytována specializovanými subjekty. Městský soud v této souvislosti uzavřel, že „*[t]yto druhy služeb dokáže rozlišit i naprostý laik v oblasti telekomunikací.*“

[11] Městský soud dále konstatoval, že při posuzování zaměnitelnosti ochranných známek je určujícím kritériem celkový dojem ochranné známky, přičemž rozlišovací schopnost označení je nutno zkoumat vždy ve vztahu k vjemu průměrného spotřebitele, a to z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického.

[12] Žalobkyně dle městského soudu „*zcela pomíjí skutečnost, že přihlašovaná označení nejsou tvořena dvěma slovními prvky, ale toliko jedním prvkem ve znění ‚Skylink‘. Jeho očividná účelová snaha rozdělovat přihlašovaná označení na dva samostatné slovní prvky ‚Sky‘ a ‚link‘ a následně dovozovat zaměnitelnou podobnost porovnávaných označení s namítanými ochrannými známkami s poukazem na úplnou shodu jejich slovních prvků ‚Sky‘ nemůže dle náhledu soudu obstát. Jak je patrné z výše uvedených vyobrazení,*

pokračování

přiblašovaná označení sestávají toliko z jednoho slovního prvku ve znění „Skylink“, který není nijak dělen.“ Podobnost uvedených ochranných známek spočívající pouze v totožnosti prvních třech písmen však není z pohledu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách dostatečná, neboť nezpůsobílost přiblašovaného označení indikuje jen podobnost závadná, tj. podobnost zaměnitelná. Žalovaný, resp. předseda žalovaného, dle městského soudu správně posuzoval shodnost či podobnost přiblašovaných ochranných známek s ohledem na jejich celkový dojem, tedy včetně jejich obrazového ztvárnění. Vzhledem k uvedenému se dle městského soudu žalobce v souzené věci nemohl s úspěchem dovolávat předchozí praxe žalovaného, podle níž *„shoda nebo podobnost některého z prvků zcela postačuje ve smyslu zákona o ochranných známkách ke konstatování zaměnitelnosti porovnávaných označení nebo zapsaných ochranných známek“*; porovnávaná označení totiž nejsou tvořena shodnými či podobnými prvky. Městský soud v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 4 As 90/2006-123, č. 1714/2008 Sb. NSS, v němž jmenovaný soud připustil možnost koexistence porovnávaných označení, pokud *„pozdější ochranná známka, byť by obsahovala i ochrannou známku starší, je ztvárněna tak, že nemůže podle všech okolností, které je třeba brát v úvahu, způsobit pravděpodobnost záměny s takovouto starší ochrannou známkou.“*

[13] Z hlediska fonetického žalovaný dle názoru městského soudu správně dovodil, že přiblašovaná označení *„oproti namítaným ochranným známkám, které obsahují pouze slovní prvek „SKY“, jsou delší (a to výrazně, v podstatě dvojnásobně), neboť se skládají ze dvou slabik, přičemž obě tyto slabiky jsou z fonetického hlediska výrazné, takže nelze předpokládat, že by spotřebitel druhou slabiku „link“ přeslechl.“*

[14] Jako logický a dostatečně odůvodněný pak městský soud označil i závěr žalovaného, resp. jeho předsedy, dle kterého *„spotřebitelskou veřejností bude přiblašované označení „Skylink“ nejspíše vnímáno jako fantazijní výraz, zatímco namítané ochranné známky obsahující pouze slovní prvek „SKY“ budou vnímány buď jako fantazijní nebo v jejich českém významu, tj. jako „nebe“ či „obloha.“* Městský soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, dle které slovo „link“ obsažené v přiblašovaných známkách je v oblasti moderních technologií slovem popisným.

[15] Žalobkyně navíc v řízení před žalovaným neprokázala, že by skutečnosti, že pod ochrannou známkou „SKY“ provozuje největší digitální televizní stanici ve Velké Británii, je jedním z nejvýznamnějších poskytovatelů audiovizuálního vysílání a tyto služby poskytuje i na mezinárodní úrovni, byly známy relevantní veřejnosti na českém trhu. Průměrný spotřebitel v České republice si tedy nebude přiblašovaná označení „Skylink“ spojovat se službami žalobkyně.

[16] Městský soud odmítl názor žalobkyně, dle kterého spotřebitel může na význam přiblašovaných označení usuzovat na základě podobnosti části jejich slovního prvku „link“ s českým slovem „linka.“ Neztotožnil se pak ani s přesvědčením žalobkyně, dle něhož slovní prvek „Sky“ je v přiblašovaných označeních dominantní a distinktivní částí vzhledem k popisnosti a nízké míře rozlišovací způsobilosti slova „link“. Žalovaný dle městského soudu dále správně aplikoval zásadu kompenzace, přičemž neexistenci pravděpodobnosti záměny mezi porovnávanými označeními postavil na tom, *„že tato označení nejsou zaměnitelně podobná, takže ani případné podobné či dokonce shodné výrobky nebo služby žalobce a přiblašovatele nesoucí porovnávaná označení by nebylo možné vzhledem k nepodobnosti těchto označení zaměnit.“*

[17] Žalovaný dle názoru městského soudu neporušil povinnost uloženou mu v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), tj. povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů

nevznikaly nedůvodné rozdíly. Rozhodnutí ve věcech, na něž v této souvislosti žalobkyně poukázala, se buďto týkala skutkově odlišných případů nebo byla vydána až po rozhodnutí žalovaného, resp. jeho předsedy, v nyní posuzované věci, takže nemohla zakládat relevantní správní praxi. K obdobným závěrům městský soud dospěl i ve vztahu k rozhodnutím Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (dále jen „OHIM“), jichž se žalobkyně dovolávala (navíc ne ve všech sporech řešených OHIM byla žalobkyně úspěšná).

[18] S poukazem na koncentrační zásadu vyjádřenou v § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách shledal městský soud nedůvodnou též námitku, dle níž předseda žalovaného nepřihlédl k důkazům, které mu byly žalobkyní předloženy v rámci řízení o rozkladu za účelem vyvrácení závěrů, k nimž ve svém rozhodnutí dospěl žalovaný. Z téhož důvodu, jakož i pro nadbytečnost, městský soud nepřikročil k provedení žalobkyní navrhaných důkazů.

III. Argumenty kasační stížnosti

[19] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku předně uvedla, že předseda žalovaného v řízení o rozkladu tím, že odmítl provést stěžovatelkou navržené důkazy, nesprávně aplikoval § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách. Stěžovatelka navrhovala dvě skupiny důkazů, a to jednak ty, které směřovaly k otázce nízké rozlišovací schopnosti slovního prvku „link“, jednak takové, jež se vázaly k otázce rozhodovací praxe OHIM a zápisných úřadů dalších členských států Evropské unie. Žalovaný přitom ve své praxi, na rozdíl od nyní posuzované věci, s významem běžně užívaných cizích slov zachází zpravidla jako se skutečností obecně známou, a proto stěžovatelka vyslovila pouze svůj názor o popisném charakteru uvedeného slovního prvku. Pokud se však účastník až z vydaného rozhodnutí dozví, že správní orgán určitou skutečnost za notoriету považuje či naopak nikoli, nemůže mu být odepřena možnost se k takovému závěru vyjádřit a předložit k němu důkazy. Nadto důkazy navržené stěžovatelkou v řízení o rozkladu směřovaly k prokázání nezákonnosti a věcné nesprávnosti rozhodnutí žalovaného, jež jsou v odvolacím řízení obecně přípustné, jak plyne z § 89 odst. 2 správního řádu. Ustanovení § 25 zákona o ochranných známkách přitom představuje *lex specialis* k § 36 odst. 1 správního řádu, jenž zakotvuje zásadu jednotnosti správního řízení.

[20] Městský soud dle stěžovatelky pochybil, pokud odmítnutí navrhaných důkazů v řízení o rozkladu aproboval, přičemž sám s poukazem na zásadu koncentrace řízení provedení nových důkazů odmítl, ačkoli předtím stěžovatelku vyzval k předložení jejich překladů do českého jazyka, což stěžovatelka na vlastní náklady učinila. Zároveň však městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel ze zjištění, k nimž na základě těchto důkazů (konkrétně předložených kopií rozhodnutí OHIM) dospěl. Nadto jsou tato skutková zjištění nesprávná, neboť není pravdou, že by označení posuzovaná v řízeních, na něž stěžovatelka poukázala, nebyla označení kombinovaná. Oporu ve spise pak nemá ani tvrzení městského soudu, že stěžovatelka ničím nedoložila své tvrzení o popisnosti slovního prvku „link“; uvedené tvrzení stěžovatelka doložila právě důkazy navrženými v řízení o rozkladu a následně v řízení před městským soudem.

[21] Stěžovatelka namítla též nesrozumitelnost rozsudku městského soudu v otázce posouzení rozlišovací způsobilosti slovního prvku „link“. Městský soud opakovaně stěžovatelce vytkl, že nespecifikovala, ve vztahu ke kterým výrobkům a službám považuje slovo „link“ za popisné, ačkoli stěžovatelka ve všech svých podáních uvedla, že tato popisnost se vztahuje „*ke předmětným výrobkům a službám*“, tj. k výrobkům a službám, které jsou předmětem posouzení v dané věci. Stěžovatelka vedle toho tyto výrobky a služby podřadila do obecnějších kategorií

pokračování

(moderní technologie, počítače, telekomunikace, rozhlasové a televizní vysílání), na něž sám městský soud odkázal.

[22] Městský soud dle stěžovatelky pochybil již v samotném vymezení rozsahu své přezkumné pravomoci, jež je v přímém rozporu se závěrem usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, dle kterého „[p]osouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, či dotčenosti na právech příbláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.“

[23] Stěžovatelka konstatovala, že napadené ochranné známky jsou tvořeny slovním prvkem „Skylink“ a obrazovým prvkem kulatého, popř. tečkovaného, loga majícího spíše dekorativní charakter. S odkazem na judikaturu Soudního dvora stěžovatelka uvedla, že v případě kombinovaných označení je přitom třeba vycházet z předpokladu, že slovní prvek má více rozlišující charakter, neboť „průměrný spotřebitel snadněji odkáže na dotčený výrobek prostřednictvím názvu než popisem obrazového prvku ochranné známky“ (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 14. 7. 2005, T-312/03, *Wassen International Ltd proti OHIM*, ECLI:EU:T:2005:289). Loga použitá v napadených ochranných známkách tvoří z pohledu průměrného spotřebitele pouhý obrazový doplněk pro slovní označení. Městský soud však ve svém rozhodnutí zaujal názor opačný.

[24] Ačkoli napadené ochranné známky obsahují pouze jeden slovní prvek „Skylink“, nemění to nic na tom, že průměrný spotřebitel slovní označení rozloží na jednotlivé prvky, „které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, která zná“ (srov. např. rozsudky Tribunálu ze dne 6. 10. 2004, T-356/02, *Vitakraft-Werke Wührmann & Sohn GmbH & Co. KG proti OHIM*, ECLI:EU:T:2004:292, a ze dne 13. 2. 2007, T-256/04, *Mundipharma AG proti OHIM*, ECLI:EU:T:2007:46). Slovní prvek „link“ má v anglickém jazyce význam „spojit“, „spojení“, „pojítka“ či „článek“ a je tak pojmem popisným ve vztahu k oblasti moderních technologií, počítačů, telekomunikací a rozhlasového a televizního vysílání. Jak připustil i předseda žalovaného, lze u českých spotřebitelů obecně alespoň základní znalost angličtiny předpokládat. Nejdístitivnějším a zároveň dominantním v napadených označeních je tudíž slovní prvek „Sky“, jenž je na rozdíl od popisného slovního prvku „link“ označením fantazijním.

[25] Slovní prvek „Sky“, jenž je zcela obsažen v napadených ochranných známkách „Skylink“, tvoří jednotící prvek známkové řady stěžovatelky, což vytváří z vizuálního hlediska významnou podobnost. Uvedený slovní prvek je přitom v napadených označeních obsažen na prvním místě, přičemž dle judikatury Soudního dvora první část označení jako první upoutá pozornost spotřebitele a lépe mu utkví v paměti (srov. rozsudky Tribunálu ze dne 17. 3. 2004, T-183/02 a T-184/02, *El Corte Inglés proti OHIM*, ECLI:EU:T:2004:79, a ze dne 16. 3. 2005, T-112/03, *L'Oréal SA proti OHIM*, ECLI:EU:T:2005:102). Přestože městský soud shledal jistou podobu napadených označení a ochranných známek stěžovatelky, tato podobnost dle jeho názoru nepostačovala k závěru, že porovnávaná označení jsou si „zaměnitelně podobná“. Požadavek „zaměnitelné podobnosti“ je však nejen v rozporu s dosavadní praxí žalovaného, dle níž ke konstatování zaměnitelnosti postačuje shoda nebo podobnost byť některého z prvků, nýbrž i s judikaturou Soudního dvora (srov. rozsudky Tribunálu ze dne 23. 10. 2002, T-6/01, *Matratzen Concord GmbH proti OHIM*, ECLI:EU:T:2002:261, a ze dne 26. 1. 2006, T-317/03, *Volkswagen AG proti OHIM*, ECLI:EU:T:2006:27). Dle stěžovatelky přitom „platí, že jeden ze dvou pojmů tvořících napadené označení je po stránce vzhledové a po stránce sluchové totožný

s jediným pojmem tvořícím starší slovní ochrannou známku (resp. jednotlivým prvkem známkové řady) a měly by tak být posuzovány jako podobné“ (srov. rozsudky Tribunálu ze dne 25. 11. 2003, T-286/02, Oriental Kitchen SARL proti OHIM, ECLI:EU:T:2003:311, a ze dne 4. 5. 2005, T-22/04, Reemark Gesellschaft für Markenkooperation mbH proti OHIM, ECLI:EU:T:2005:160).

[26] Vzhledem k tomu, že ochranné známky stěžovatelky jsou tvořeny slovem „SKY“, popř. ve spojení s dalšími prvky („ONE“, „PLUS“ a „+“), „nelze tvrdit, že i kdyby spotřebitel rozuměl oběma výrazům ‚sky‘ a ‚link‘, nepřisoudil by označením žádnou významovou podobnost.“ Významová souvislost je naopak dána shodou napadených označení a ochranných známek stěžovatelky v jejich distinktivním a dominantním prvku.

[27] Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že v případě jejích ochranných známek a napadených označení je dán vysoký stupeň pravděpodobnosti záměny. Průměrný spotřebitel „bude výrobky nebo služby označené srovnávanými ochrannými známkami považovat za výrobky nebo služby pocházející ze stejného zdroje“, resp. zdroje ekonomicky spojeného se stěžovatelkou.

[28] Jako nepřipadný stěžovatelka označila odkaz městského soudu na shora citovaný rozsudek čj. 4 As 90/2006-123, neboť závěry v něm uvedené byly vysloveny na jiném skutkovém půdorysu. Požadavek „závadné“, resp. „zaměnitelné“ podobnosti porovnávaných označení vytváří určitý „mezitest“, a to bez zákonného podkladu, neboť dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je zapotřebí posuzovat podobnost (bez adjektiv). Ochranná známka „K CLASSIC“ byla v tehdy posuzované věci dle Nejvyššího správního soudu „tvořená označením fundamentálně druhovým, a proto méně distinktivním.“ Naopak ve vztahu ke slovnímu prvku „Sky“ v nynějším případě žalovaný konstatoval, že „má běžnou vnitřní rozlišovací způsobilost, neboť nemá žádný přímý vztah k přiblašovaným výrobkům a službám.“

[29] Stěžovatelka dále namítla, že není možné vyloučit pravděpodobnost záměny jen z toho důvodu, že spotřebitelé v České republice nemají o ochranné známce povědomí. Opačný přístup by prakticky popřel smysl existence zákonné pětileté doby, po kterou absence užívání ochranné známky nemá vliv na rozsah její ochrany.

[30] Městský soud se dle stěžovatelky nedostatečně zabýval jejím poukazem na rozpor napadeného rozhodnutí žalovaného, resp. jeho předsedy, s jejich dosavadní praxí (konkrétně stěžovatelka odkázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. O-43225, čj. 7977/2008, ve věci SKYWO, a rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. O-447487, čj. O-447487/61093/2008/ÚPV, ve věci SKYNET, a ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. O-470670, čj. O-470670/34371/2010/ÚPV, ve věci SKY SOLAR).

[31] Ačkoli rozhodnutí OHIM nejsou pro žalovaného ani soud závazná, jde – s ohledem na povinnost členských států Evropské unie poskytovat obdobnou právní ochranu průmyslovým právům – o relevantní výkladové vodítko. OHIM ve své rozhodovací praxi vychází z předpokladu, „že v případě přiblašovaného označení, které je složeno ze starší ochranné známky a dalších prvků, je třeba srovnávaná označení považovat za podobná, pokud je starší ochranná známka v rámci mladšího označení identifikovatelná.“ Stěžovatelka v této souvislosti odkázala na manuál OHIM¹ a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, čj. 1 As 136/2011-62).

[32] Stěžovatelka městskému soudu předložila devět rozhodnutí OHIM o námitkách založených na starších ochranných známkách „SKY“, jež předseda žalovaného odmítl

¹ V přesné citaci: Metodické pokyny týkající se průzkumu prováděného úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory) v oblasti ochranných známek Společenství, dostupné z: <https://oami.europa.eu/ohimportal/cs/manual-of-trade-mark-practice> (dále jen „manuál OHIM“).

pokračování

coby důkazy provést. V kasační stížnosti se stěžovatelka jmenovitě vyjádřila k rozhodnutí OHIM ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. R 1166/2006-1, ve věci *SKYROCK*, a rozhodnutí francouzského úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 4. 2009, sp. zn. OPP 05-2916/PAB a sp. zn. OPP 05 - 2917/PAB, ve věci *SKY FIGHTERS*, na něž předseda žalovaného naopak poukázal, přičemž ve všech se jednalo o skutkově odlišné případy. Ve věci *SKYROCK* „nešlo o přiblížku ochranné známky zcela a bezvýtku inkorporující starší ochrannou známku namítající společnosti.“ V případě *SKY FIGHTERS* pak hrálo klíčovou roli grafické ztvárnění mladšího označení („zapletení slov“). Snadno odlišitelný je i skutkový stav reflektovaný v rozsudku Tribunálu ze dne 12. 11. 2009, T-438/07, *Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV proti OHIM*, ECLI:EU:T:2009:434, jehož závěry převzal i městský soud, neboť mladší označení nebylo v uvedeném „případě tvořeno výlučně starší ochrannou známkou a popisným prvkem.“

[33] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[34] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti předně uvedla, že předseda žalovaného přezkoumal rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, a to včetně všech předložených důkazů; měl tedy veškeré potřebné podklady pro vydání svého rozhodnutí a nebylo tudíž zapotřebí vzít v úvahu důkazy nové, předložené až po uplynutí námitkové lhůty. S odkazy na rozsudky městského soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 8 Ca 37/2008, a ze dne 15. 3. 2010, sp. zn. 8 Ca 64/2008, osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že správnost aplikace koncentrační zásady v námitkovém řízení byla již potvrzena i soudní rozhodovací praxí. Městský soud dle jejího názoru postupoval správně, pokud odmítl dodatečně navržené důkazy provést. To však městskému soudu nemohlo bránit v tom, aby se přesto k některým z těchto důkazů vyjádřil. V napadeném rozsudku navíc nelze zcela jednoznačně vytyčit hranici, kdy se městský soud vyjadřoval k názoru stěžovatelky argumentující předloženými rozhodnutími OHIM a kdy reagoval na předložená rozhodnutí samotná, neboť obě argumentační linie se ve správní žalobě prolínají. Osoba zúčastněná na řízení se neztotožnila ani s tvrzením stěžovatelky, dle kterého městský soud dospěl na základě předložených rozhodnutí OHIM k nesprávným skutkovým závěrům. Městský soud v této souvislosti uvedl, že v žádném citovaném rozhodnutí – tedy i v dodatečně předložených rozhodnutích OHIM - se nejednalo o situaci skutkově připodobitelnou k nyní projednávané věci, neboť napadená označení nebyla v těchto případech přihlašována v kombinované podobě a zároveň neobsahovala jednotný slovní prvek „Skylink“.

[35] K tvrzení stěžovatelky týkajícího se popisnosti slovního prvku „link“ osoba zúčastněná na řízení uvedla, že jej stěžovatelka měla možnost doložit již v námitkové lhůtě a nikoli pouze spoléhat, že žalovaný bude uvedené slovo v anglickém jazyce automaticky za popisné považovat. Své tvrzení, dle kterého žalovaný zachází s významem cizích slov jako se skutečností obecně známou, stěžovatelka nedoložila odkazem na relevantní správní judikaturu. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení má slovní prvek „link“ běžnou rozlišovací způsobilost, neboť se jedná o slovo s mnoha významy, což ztěžuje jednoznačnou identifikaci jeho obsahu českými spotřebiteli; ti jej tak budou vnímat spíše jako nepopisný.

[36] Osoba zúčastněná na řízení dále konstatovala, že stěžovatelkou citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 37/2011-154 bylo vydáno až po napadeném rozsudku. Městský soud při svém rozhodování vycházel z jemu známé

judikatury (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, čj. 6 Asz 304/2004-43, a ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005-62) shrnující dlouhodobou praxi, dle které je posouzení zaměnitelnosti otázkou skutkovou a tedy předmětem volného hodnocení důkazů správním orgánem.

[37] Dle osoby zúčastněné na řízení není sporu o tom, že slovní prvek „Skylink“ tvoří jedno slovo, přičemž jde zároveň o fantazijní označení bez konkrétního významu. Je tudíž nutno posuzovat jej z pohledu celkového dojmu. Slovní prvek „SKY“ navíc disponuje pouze nízkou rozlišovací schopností, neboť je běžně využíván, a to často i pro zcela jiné výrobky a služby (srov. rozsudky Tribunálu ze dne 25. 5. 2005, T-67/04, *Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV, proti OHIM*, ECLI:EU:T:2005:179, a ze dne 22. 3. 2007, T-215/03, *SIGLA SA proti OHIM*, ECLI:EU:T:2007:93). Z databáze žalovaného je přitom zřejmé, že v České republice je registrováno více než 300 označení obsahujících prvek „SKY“. Ochranná známka s nižším stupněm rozlišovací schopnosti přitom požívá menší ochrany (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 90/2006-123 či rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 11. 1997, C-251/95, *SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport*, ECLI:EU:C:1997:528).

[38] Osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že v posuzovaném případě není dána dostatečná pravděpodobnost záměny zapisovaných označení se staršími ochrannými známkami stěžovatelky. Osoba zúčastněná na řízení upozornila, že v České republice ochranné známky nepoživají dobrého jména ani všeobecné známosti. Na hodnocení pravděpodobnosti záměny se tudíž uplatňují přísnější kritéria, přičemž se musí jednat o podobnost závadnou (srov. opět citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 90/2006-123). Argumentaci stěžovatelky o jakémsi „mezitestu“, je zapotřebí odmítnout, neboť podobnost jednoho slovního prvku nebyla shledána jako důvod zaměnitelnosti. Předpoklad, dle kterého průměrný spotřebitel nebude uvažovat o možných překladech slovního prvku, označila osoba zúčastněná na řízení za správný. Slovní prvek „link“ je totiž umístěn na konci zapisovaného označení a jeho obsah je velmi široký, protože se jedná o fantazijní prvek bez zřejmého významu.

[39] Určujícím kritériem je pak především to, co vytváří celkový dojem ochranné známky (opět srov. shora citované rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 90/2006-123 či Soudního dvora ve věci *SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport*). Není přitom pravdou, že by označení „Skylink“ zapadalo do známkové řady stěžovatelky, neboť tato zapsaná označení jsou vždy tvořena dvěma slovními prvky. Ochranná známka „Skylink“ je naproti tomu tvořena jedním dobře zapamatovatelným slovním prvkem opatřeným originálním prvkem grafickým. Počátek zapisovaného označení má sice významný vliv na celkový dojem ochranné známky, avšak je třeba mít na paměti, že neexistuje jasná hranice toho, co tvoří začátek, střední část či konec označení. Takové určení závisí na konkrétních okolnostech případu jako délka výrazu, slabičné rozložení, používání fontů atd., které pak mohou mít rozhodující úlohu (srov. rozhodnutí OHIM ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. R 484/2010-2, ve věci *CALSORIN/CALSURA*, ze dne 1. 2. 2011, sp. zn. R 489/2010-2, ve věci *ALBUNORM/ALBUMAN*, či ze dne 22. 7. 2011, sp. zn. R 1257/2010-4, ve věci *NOBLISSIMA/NOBLESSE*). Význam počáteční části označení tudíž nepředstavuje jakousi nevyvratitelnou doktrínu. V nyní projednávané věci má přitom jedno ze zapisovaných označení na svém počátku výrazný (a pro průměrného spotřebitele nepřehlédnutelný) grafický prvek.

[40] V souvislosti s otázkou, zda nově zapisovaná známka může obsahovat část známky starší, poukázala osoba zúčastněná na řízení na již shora vícekrát citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 90/2006-123, dle kterého je uvedené přípustné, „pokud pozdější ochranná

pokračování

známka, byť by obsahovala i ochrannou známku starší, je ztvárněna tak, že nemůže podle všech okolností, které je třeba brát v úvahu, způsobit pravděpodobnost záměny s takovouto starší ochrannou známkou.“ Napadená správní rozhodnutí jsou přitom s tímto závěrem souladná. V dosavadních řízeních přitom nebylo žádným způsobem dokázáno, že by stěžovatelčina zapsaná označení požívala v České republice dobrého jména, pročez by se jim mělo dostat vyšší ochrany.

[41] Za správný označila osoba zúčastněná na řízení závěr městského soudu, dle kterého je skutkový stav ve věcech *SKYWO*, *SKYNET* a *SKY SOLAR* odlišný. Zatímco v prvním případě se jednalo pouze o slovní označení, v případě druhém byla zaměnitelnost předmětných označení („*SKYNET*“ a „*SKY NET*“) evidentní a zcela nepochybná (nadto význam pojmu „net“ je spotřebitelům mnohem známější než slovo „link“). Ve věci *SKY SOLAR* pak zapisované označení tvořily dva slovní prvky, přičemž prvek „Sky“ byl výrazně graficky odlišen.

[42] Dostačujícími a korektními jsou pak dle názoru osoby zúčastněné na řízení i závěry městského soudu týkající se rozhodovací praxe OHIM a národních úřadů průmyslového vlastnictví. K tomu dále uvedla, že napadené ochranné známky „Skylink“ jsou známkami národními, přičemž ačkoli je známkoprávní úprava unijním právem harmonizována, byl zákonodárci i soudům ponechán pro její aplikaci určitý rozhodovací prostor.

[43] Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

Replika stěžovatelky

[44] V replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti stěžovatelka předně poukázala na skutečnost, že citované rozsudky městského soudu sp. zn. 8 Ca 37/2008 a sp. zn. 8 Ca 64/2008 se týkaly jiných otázek než koncentrace řízení a jsou tak ve vztahu k nyní posuzované věci irelevantní.

[45] Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že procesní pravidla neumožňují, aby soud na jedné straně navrhované důkazy odmítl, a na straně druhé se k nim „*pro úplnost vyjádřil*“ s odůvodněním, že jsou veřejně přístupné. Stejně tak soud nemůže činit z takových důkazů skutková zjištění. Městský soud tudíž nebyl oprávněn ani učinit si závěr o skutkové podobnosti případů, na něž stěžovatelka poukázala. Zcela absurdním je pak v této souvislosti názor osoby zúčastněné na řízení, že „*skutkově podobné případy jsou pouze takové, které by obsahovaly stejný slovní prvek „Skylink*““. Za matoucí pak stěžovatelka označila postup městského soudu, jenž odmítl provést navržené důkazy nikoli kvůli jejich obsahu (k čemuž by jistě potřeboval překlad, který si od stěžovatelky vyžádal), nýbrž vzhledem k procesní fázi, v níž byly předloženy.

[46] Stěžovatelka uvedla, že ve věcech *SKY SOLAR* a *SKYNET* zacházel žalovaný s významy anglických slov jako s notorietami. Slovní prvek „link“ přitom v oblasti technologií a komunikací postrádá jakoukoli rozlišovací schopnost (k podpoře uvedeného tvrzení stěžovatelka navrhla důkaz zprávou agentury TNS Aisa „Asociace se slovem „link““).

[47] Za nepravdivý označila stěžovatelka závěr osoby zúčastněné na řízení, dle kterého slovní prvek „Sky“ má nižší rozlišovací schopnost. Sám městský soud přisvědčil názoru stěžovatelky, dle kterého je rozlišovací způsobilost tohoto prvku běžná. Argumentace četností ochranných známek obsahujících tento prvek není relevantní, přičemž s odkazem na rozsudek Tribunálu

ze dne 11. 5. 2005, T-31/03, *Grupo Sada, pa, SA proti OHIM*, ECLI:EU:T:2005:169, ji odmítl i předseda žalovaného.

[48] Stěžovatelka nikdy neuvedla, že by teze o roli počátku slov zapisovaných označení měla být absolutní či bezvýjimečně platnou, avšak v posuzované věci nejsou dány takové okolnosti, které by odlišný postup odůvodňovaly. Ve věcech *CALSORIN/CALSURA* a *ALBUNORM/ALBUMAN* bylo rozhodnou skutečností to, že shodné části „CALŠ“, resp. „ALBU“, mají nízkou distinktivitu pro příslušné výrobky. Ve věci *NOBLISSIMA/NOBLESSE* pak byly klíčové především (pro jejich laudatorní povahu) nízká rozlišovací schopnost staršího označení a nízký stupeň podobnosti příslušných výrobků.

[49] K argumentaci osoby zúčastněné na řízení týkající se případu *SKYNET* stěžovatelka konstatovala, že jak slovo „net“, tak i slovo „link“ patří do základní anglické slovní zásoby a odlišné zacházení s nimi ze strany žalovaného je tudíž nedůvodné. Důvody, které dále osoba zúčastněná na řízení spatřuje pro odlišení nyní projednávané věci od případu *SKY SOLAR* (dvě slova, odlišný font jednotlivých slovních prvků), označila stěžovatelka za nedostačující. Stěžovatelka poukázala také na rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 6. 2014, sp. zn. O-489489, čj. O-489489/D17033/2014/ÚPV, ve věci *SKYTEC HD*, jímž byl potvrzen závěr žalovaného, dle kterého by předmětné označení mohlo být považováno za dalšího člena známkové řady stěžovatelky.

[50] Nerozhodná je dále dle názoru stěžovatelky skutečnost, že městský soud rozhodoval před vydáním usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 37/2011-154. Rozpornost rozsudku městského soudu s tímto usnesením je vadou, pro niž by mělo být zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, čj. 1 As 79/2014-39).

[51] V souvislosti se zbývajícími otázkami stěžovatelka odkázala na doplnění jí podané kasační stížnosti.

VI.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[52] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Nedůvodnou kasační stížnost zamítl na základě úvah dále vyložených.

VI.A K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu

[53] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost, přičemž tuto shledal nedůvodnou.

[54] V právní větě k rozsudku ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[r]ozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplyvá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit,

pokračování

jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech. S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a konečností ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení.“

[55] Za nesrozumitelné a tudíž nepřezkoumatelné pokládala stěžovatelka ty části rozsudku, v nichž jí městský soud opakovaně vytkl, že nespecifikovala, ve vztahu ke kterým výrobkům a službám považuje slovo „link“ za popisné, ačkoli stěžovatelka ve všech svých podáních uvedla, že tato popisnost se vztahuje „*ke předmětným výrobkům a službám*“, tj. k výrobkům a službám, které jsou předmětem posouzení v dané věci. Městský soud však na týchž místech zároveň odkazuje na stěžovatelčino „*přesvědčení, že slovo ‚link‘ [...] je v oblasti moderních technologií, počítačů, telekomunikace či rozhlasového a televizního vysílání slovem popisným*“, resp. stěžovatelkou uvedenou skutečnost, že „*slovo ‚link‘ (zřejmě míněno ve významu ‚spojení‘) je termínem často užívaným v oblasti telekomunikací či satelitního vysílání*“.

[56] Nejvyšší správní soud názor stěžovatelky stran nepřezkoumatelnosti rozhodovacích důvodů městského soudu nesdílí, neboť citované pasáže napadeného rozsudku (na str. 30, odstavec druhý a str. 31 odstavec druhý) nikterak rozporné nejsou. Městský soud totiž nesugeruje, že by stěžovatelka v dané souvislosti žádnou argumentaci neuvedla, nýbrž pouze konstatuje, že stěžovatelka neupřesnila, „*jaké konkrétní výrobky či služby z množství těch, pro které byla napadená označení přiblížena, toto slovo popisuje*“. Stěžovatelčina obecná tvrzení přitom považoval za nedostatečná. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by napadený rozsudek trpěl vytýkanou vadou. Odůvodnění tohoto rozsudku naopak požadavky na jeho srozumitelnost zde shora v odst. [54] uvedené zcela naplňuje.

VI.B K námitce týkající se rozsahu přezkumné pravomoci soudu

[57] Nedůvodná je i námitka týkající se rozsahu přezkumné pravomoci soudu, dle které je napadený rozsudek v rozporu se shora citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 37/2011-154, a to ačkoli lze stěžovatelce přisvědčit potud, že fakt vydání tohoto usnesení rozšířeného senátu až po rozhodnutí městského soudu klíčový není.

[58] Rozšířený senát dospěl v uvedeném usnesení k závěru, že posouzení zaměnitelnosti ochranné známky je otázkou výkladu neurčitého právního pojmu a nikoli věcí správního uvážení. O správním uvážení lze totiž hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí (typicky vyjádřený formulacemi „*správní orgán může*“, „*lze*“ apod.). Naproti tomu neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „*uvážení*“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení.

Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu (viz body 14. a 15. citovaného usnesení). Na rozdíl od správního uvážení však soud závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává v rámci žalobních námitek v plném rozsahu.

[59] Pokud by tedy městský soud omezil přezkum rozhodnutí žalovaného, resp. jeho předsedy, pouze na otázku, zda správní orgány nevykročily z mezí správního uvážení (jež se v této souvislosti neuplatní), bylo by takové rozhodnutí stíženo vadou vedoucí k jeho kasaci. Tato situace však v nyní posuzované věci nenastala.

[60] Městský soud sice uvedl, že namítá-li „žalobce nesprávnost hodnocení pravděpodobnosti záměny známky, může soud rozhodnutí Úřadu o této otázce zkoumat v mezích žalobních bodů jen z hlediska toho, zda obsahuje úvahu, na základě níž správní orgán dospěl k závěru o pravděpodobnosti záměny, zda tato úvaha neodporuje skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není-li jinak vadná“, z obsáhlého odůvodnění jeho rozsudku je však zřejmé, že fakticky podrobil napadená správní rozhodnutí v rámci žalobních námitek plnému meritornímu přezkumu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. a dostal tak požadavku rozšířeným senátem vytyčenému. Nadto městský soud nikde v odůvodnění svého rozhodnutí s pojmem správního uvážení výslovně neoperoval (ostatně stěžovatelka ani neuvedla, které konkrétní námitky neměly být z tohoto pohledu řádně vypořádány).

[61] Stěžovatelčin odkaz na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 79/2014-39 je tudíž v této souvislosti nepřipadný. V tehdejší věci totiž městský soud výslovně opřel své závěry o skutečnost, že „[z]e žalovaným posouzených důvodů [...] obě označení vyvolávají spíše odlišný vjem, a proto v rámci správního uvážení bylo možné učinit závěr o neexistenci pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti“. Je zjevné, že na rozdíl od věci nyní posuzované tehdy městský soud v rozporu s citovanými závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu opíral své rozhodnutí chybně o správní uvážení a nikoli o komplexní posouzení věcných žalobních námitek.

VI.C K námitkám týkajícím se koncentrace řízení

[62] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám, dle kterých předseda žalovaného v řízení o rozkladu tím, že odmítl provést stěžovatelkou navržené důkazy, nesprávně aplikoval § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách, přičemž i městský soud pochybil, pokud takový postup následně aproboval a sám s poukazem na zásadu koncentrace řízení odmítl navržené důkazy provést.

[63] Předně Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že předseda žalovaného se odmítl zabývat dokumenty předloženými v řízení o rozkladu primárně s poukazem na zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť tyto mohla stěžovatelka (vyjma rozhodnutí slovenského Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 28. 9. 2009, sp. zn. POZ 5852-2008, které však předseda žalovaného označil za právně nezávazné pro nyní projednávanou věc) předložit již ve správním řízení prvního stupně. Městský soud uvedený závěr následně korigoval s tím, že § 25 zákona o ochranných známkách představuje ve vztahu ke správnímu řádu speciální úpravu a aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu tudíž vylučuje.

[64] Nejvyšší správní soud považuje postup městského soudu v této souvislosti za správný, neboť dle § 45 zákona o ochranných známkách se správní řád v řízení o ochranných známkách použije pouze subsidiárně, tj. pokud zákon o ochranných známkách neobsahuje úpravu vlastní.

pokračování

[65] Dle § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách „[o]soby uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v toméž ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.“ Ustanovení § 25 odst. 2 tohoto zákona dále stanoví, že „[n]ámitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřiblíží. Spolu s námitkami je namítající povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu; není-li správní poplatek zaplacen, považují se námitky za nepodané.“

[66] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se přitom zásada koncentrace řízení vztahuje i na řízení odvolací, resp. řízení o rozkladu, neboť tato tvoří spolu s řízením před správním orgánem prvního stupně jeden celek. Např. v rozsudku ze dne 7. 2. 2007, čj. 3 As 63/2006-136, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „*včas neuplatněné námitky a připomínky nemohou být v řízení projednány a nemohou být účinně uplatněny ani jako odvolací důvody. [...] Při uplatnění zásady koncentrace řízení v prvním stupni je třeba ji aplikovat i v řízení druhostupňovém - odvolacím, které ve svém souhrnu tvoří jednotný celek procesu rozhodování o právech, právech chráněných zájmů nebo povinnostech účastníků správního řízení*“. Ačkoli v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud hovoří o řízení odvolacím, lze uvedené závěry nepochybně vztáhnout i na řízení o rozkladu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, čj. 6 As 11/2011-296); ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se tak v řízení o rozkladu proti rozhodnutí žalovaného neuplatní. Předseda žalovaného tudíž pochybil, pokud správní řád v dané souvislosti aplikoval.

[67] Uvedené pochybení však není důvodem, pro které by měla být napadená rozhodnutí předsedy žalovaného zrušena. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonitost napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010-49). I v případě aplikace § 25 zákona o ochranných známkách by přitom předseda žalovaného navrhované důkazy provést nemohl, neboť ten takový postup výslovně zakazuje. Nelze tudíž předpokládat, že by předseda žalovaného při novém rozhodování ve věci dospěl k závěrům jakkoli odlišným.

[68] Městský soud ke shora citovanému ustanovení § 25 zákona o ochranných známkách již vícekrát konstatoval, že „[n]ámitky musí být podány písemně a musí být odůvodněny a doloženy důkazy ve lhůtě s tím, že Úřad má ze zákona zapovězeno přiblížit k doplnění námitek a důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené zákonem. Zákonem vyjmenované důvody pro uplatnění námitek, výčet osob, které mohou námitky uplatnit a koncentrací řízení je zákonem stanovena z důvodu ochrany práv přihlašovatele ochranné známky tak, aby nebylo možno proti zápisu ochranné známky do rejstříku činit nedůvodné obstrukce“ (srov. např. rozsudek ze dne 18. 11. 2009, čj. 8 Ca 187/2008-38, či ze dne 18. 7. 2011, čj. 8 A 249/2010-92; v této souvislosti je nutno přisvědčit stěžovateli v tom, že shora citovaný rozsudek městského soudu čj. 8 Ca 37/2008-133, na nějž poukázala osoba zúčastněná na řízení, na předmětnou otázku skutečně nedopadá a tuto jí citovanou pasáž neobsahuje - z výše uvedeného lze ovšem usoudit, že šlo o pouhou chybu v psaní; rozsudek sp. zn. 8 Ca 64/2008 rovněž osobou zúčastněnou na řízení citovaný pak otázku koncentrace řízení řeší pouze okrajově, neboť městský soud v něm v dané souvislosti pouze odkázal na dikci § 25 zákona o ochranných známkách a nad jeho rámec uvedl pouze, že citované ustanovení „*nezakazuje odstranění nedostatků podání*“). Nejvyšší správní soud

se s citovaným závěrem městského soudu v obecné rovině plně ztotožňuje, neboť tento s dikcí zákona zcela koresponduje.

[69] Na uvedené přirozeně navazuje otázka, zda zásada koncentrace správního řízení omezuje rozsah následně uplatněných žalobních námitek. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS, uvedl, že „žalobce zajiště nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nerypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl.“ Uvedený závěr je přitom dle rozšířeného senátu uplatnitelný i v případech, kdy procesní předpisy upravují zásadu koncentrace řízení, neboť je zapotřebí rozlišit „námitky procesně právního charakteru, jejichž uplatnění je limitováno ustanoveními o koncentraci správního řízení, od námitek hmotně právních, které nijak omezovat nelze.“ Rozšířený senát v citovaném usnesení totiž vychází z předpokladu, dle kterého „právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originární a není pokračováním správního řízení.“

[70] Vzhledem k uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud skutečně pochybil, pokud odmítl provést stěžovatelkou navrhované důkazy (vztahující se k tvrzené nezákonnosti rozhodnutí žalovaného) právě s poukazem na zásadu koncentrace řízení; ta se totiž v této souvislosti – jak plyne ze shora uvedeného – uplatní pouze ve vztahu ke správnímu řízení. Uvedené pochybení však nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu. Nelze totiž přehlédnout, že městský soud stěžovatelkou v žalobě navržené důkazy odmítl provést taktéž kvůli jejich nadbytečnosti (srov. str. 37 odst. 6 napadeného rozsudku).

[71] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že jí navržené důkazy směřovaly jednak k prokázání nízké rozlišovací schopnosti slovního prvku „link“, jednak k prokázání praxe OHIM a zápisných úřadů dalších členských států Evropské unie. Městský soud k prvé z uvedených otázek konstatoval, „že slovní prvek přihlašovaných označení je nutno vnímat v jeho celku, a nelze proto překládat a hledat význam pouze u jeho části ‚link‘. Jak již bylo soudem konstatováno shora, význam překladu slovního prvku ‚Skylink‘ jako celku není zřejmý, a proto bude spotřebitelská veřejnost tento prvek vnímat jako fantazijní a nikoliv jako popisný ve vztahu k určitým výrobkům či službám.“ Jakkoli městský soud uvedený závěr neučinil explicitně v souvislosti s neprovedením navrhovaných důkazů k dané otázce, dostatečně odůvodnil jejich nadbytečnost (např. též právě citovanou argumentací).

[72] K otázce rozhodovací praxe OHIM a dalších zápisných úřadů v rámci Evropské unie městský soud uvedl, že „[s] ohledem na nutnost přísně individuálního posouzení každého jednotlivého případu v tom kterém námitkovém řízení žalobce nemohl legitimně očekávat, že Úřad jeho námitkám proti přihlašovaným označením musí vyhovět s ohledem na existenci předchozích rozhodnutí OHIM či zápisných orgánů jiných států, kterými bylo v jiných řízeních týkajících se jiných přihlašovaných označení vyhověno žalobcovým námitkám založeným na starších ochranných známkách řady ‚SKY‘. Takové očekávání žalobce nemohl mít už proto, že si musel být vědom též existence ‚negativních‘ rozhodnutí OHIM či zápisných orgánů jiných států, jimiž byla porovnávaná označení obsahující slovní prvek ‚SKY‘ shledána nepodobnými (viz žalovaným zmiňované rozhodnutí odvolacího senátu OHIM č. R 1166/2006-1 o námitkách proti přiblížce ochranné známky ‚SKY‘ podaných na základě starší ochranné známky ‚SKYROCK‘, či rozhodnutí francouzského Úřadu průmyslového vlastnictví OPP 05-2916/PAB ve věci označení ‚SKY‘ vs. ‚SKY FIGHTERS‘ a další).“ Obdobně se ostatně ve svých rozhodnutích vyjádřil i předseda žalovaného. Dle názoru Nejvyššího správního soudu tyto závěry na jedné straně nejen že podporují závěr o nadbytečnosti těchto důkazních návrhů žalobcem ve vztahu k rozhodnutím OHIM

pokračování

uplatněným, ale na straně druhé, a to především, zpochybňují tvrzení stěžovatelky, že by se o důkazní návrhy vůbec jednalo. Závěry, k nimž dospěl městský soud na základě své znalosti rozhodovací praxe žalovaného, jiných zápisných úřadů či rozhodovací praxe OHIM, nejsou totiž výsledkem zjišťování skutkového stavu vyplývajícího z provedení dokazování, ale představují právní argumentaci, o kterou (byť třeba jen okrajově) městský soud své rozhodnutí opřel.

[73] V podstatě ze stejného důvodu nemůže mít úspěch ani stěžovatelčina námitka, dle které městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel ze zjištění, k nimž na základě těchto důkazů (konkrétně předložených kopií rozhodnutí OHIM) dospěl, přičemž tato skutková zjištění měla být nesprávná. Také tato zjištění, resp. závěry městského soudu na jejich základě v odůvodnění napadeného rozhodnutí prezentované, jsou ve skutečnosti právními úvahami odůvodňujícími výrok soudního rozhodnutí; i kdyby tyto úvahy nebyly v každé použité formulaci zcela přesné, nemělo by to nezbytně nutný vliv na celkovou zákonnost napadeného rozsudku, a to zvláště vezme-li se v úvahu, že právní argumentace zde městským soudem použitá nepředstavovala nosné důvody jeho rozhodnutí.

[74] Pokud pak městský soud uvedl, že stěžovatelka ničím nedoložila své tvrzení o popisnosti slovního prvku „link“, jde v této souvislosti především o závěr nadbytečný, neboť provedení dalšího dokazování by za daného skutkového stavu, jak jej vyhodnotil městský soud, posouzení dané otázky neovlivnilo.

[75] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že městský soud skutečně postupoval nevhodně, pokud stěžovatelku vyzval k předložení překladů jí navržených (avšak následně neprovedených) důkazů do českého jazyka, což stěžovatelka na vlastní náklady učinila. Ani tato skutečnost by se však z povahy věci nemohla v zákonnosti napadeného rozsudku promítnout, natož pak vést k jeho zrušení.

[76] Námitku, dle které žalovaný ve své praxi s významem běžně užívaných cizích slov zachází zpravidla jako se skutečností obecně známou, přičemž účastníci řízení mohou svými tvrzeními popírat obsah takových notorií a navrhopvat v tomto směru důkazy, Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost již neřešil. Ani její případná důvodnost by totiž nemohla mít na posouzení nyní projednávané věci vliv (srov. zde dále odst. [87] a [114] až [124]).

VI.D K námitkám týkajícím se nezohlednění rozhodovací praxe žalovaného a porušení § 2 odst. 4 správního řádu

[77] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami týkajícími se nezohlednění rozhodovací praxe žalovaného a v důsledku toho porušení § 2 odst. 4 správního řádu, přičemž ani tyto neshledal důvodnými.

[78] Dle § 2 odst. 4 správního řádu dbá správní orgán „na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ K otázce závaznosti správní praxe se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. již v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, čj. 2 As 7/2005-86, v němž uvedl „že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí nutně být libovůlí a neodůvodněné nerovným zacházením. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká“.

[79] Nejvyšší správní soud k tomu v obecné rovině poznamenává, že posuzování podobnosti ochranných známek představuje odbornou činnost, jejíž výsledek je zpravidla odvislý jednak - a to především – od posouzení celkového vyznění zapisovaných označení, jednak také od posouzení jejich jednotlivých detailů. Městský soud (a ostatně i předseda žalovaného) v této souvislosti správně uvedl, že *„každé (námitkové) řízení je individuální a při rozhodování v něm hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou hrát i drobné rozdíly.“* Tato skutečnost je přitom pro hodnocení „obdobnosti“ jednotlivých známkoprávních případů klíčová.

[80] Uvedené sice neznamená, že by zápisný úřad svou rozhodovací činností v řízení o ochranných známkách nemohl v jejich určitých aspektech vytvořit ustálenou správní praxi, tato se však z povahy věci (tj. skutkové odlišnosti jednotlivých případů) zpravidla nemůže dotýkat otázek posuzování konkrétních napadených ochranných známek (zde označení obsahujících slovní prvek „SKY“), nýbrž dopadá na ustálené postupy, jež k výslednému posouzení vedou. I za této situace však musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat to, zda případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení uvedené zásady respektování správní praxe v obdobných vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu v zásadě vyloučeno.

[81] Ve vztahu k rozhodnutí ve věci *SKYWO* městský soud konstatoval, že v daném případě *„bylo posuzováno přiblašované slovní označení, které z povahy věci postrádalo jakýkoliv obrazový prvek, jímž by se odlišovalo od namítaných ochranných známek žalobce. Označení ‚SKYWO‘ není podobné přiblašovaným označením ‚Skylink‘ ani z vizuálního, fonetického ani významového hlediska.“* Stěžovatelka namítla, že městský soud se měl zabývat také tím, jak žalovaný v tomto případě přistoupil k hodnocení podobnosti označení, a to konkrétně jednoslovného označení, v jehož začátku je starší ochranná známka „SKY“ zcela zahrnuta.

[82] S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Městský soud sice svůj shora uvedený závěr odůvodnil stručně, avšak jasně vystihl podstatu a význam odlišností případu ve věci *SKYWO* od nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že žalovaný v rozhodnutí ve věci *SKYWO* shledal zaměnitelnost tohoto označení s ochrannými známkami stěžovatelky jednak proto, že koncovka „WO“ nebyla dostatečně způsobilá odlišit napadenou známku z hlediska vizuálního a fonetického (ve vztahu ke kombinovaným označením SKY), jednak pro větší vizuální podíl slovního prvku „SKY“ v jejich celkové kompozici oproti napadenému označení (zde však ve vztahu k – typově zcela jiným – slovním označením *SKY TWO* a *SKY VOD*). Rozdíl mezi koncovkou „WO“ a slovním prvkem „link“ je však poměrně výrazný (co do délky, významu i z pohledu vizuálního a fonetického), což má nepochybně vliv jak na jeho schopnost odlišení napadeného označení, tak také na vizuální podíl slovního prvku „SKY“ v ochranné známce jako celku. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem uvádí, že odkaz stěžovatelky na výsledek tohoto řízení je ve vztahu k nyní projednávané věci zcela nepřípadný.

[83] Městský soud v souvislosti s rozhodnutím předsedy žalovaného ve věci *SKY SOLAR*, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2014, sp. zn. O-489489, čj. O-489489/D011558/2013/ÚPV, ve věci *SKYTEC HD*, jehož kopii stěžovatelka předložila městskému soudu až v průběhu ústního jednání, konstatoval, že ani tato označení nejsou označení „Skylink“ podobná. Nadto obě uvedená rozhodnutí byla vydána později než napadená rozhodnutí v nyní projednávané věci a nemohla tak pro žalovaného zakládat správní praxi. Proti uvedenému stěžovatelka namítla, že i tak mohou být taková rozhodnutí způsobilým

pokračování

důkazem k prokázání skutečnosti, že v rozhodovací činnosti žalovaného vznikají v obdobných věcech nedůvodné rozdíly.

[84] Ani této námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Povinností městského soudu bylo dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Již proto nemohl městský soud k předloženým rozhodnutím přihlížet, natož z nich dovozovat existenci určité správní praxe žalovaného. Totéž ostatně platí i ve vztahu k rozhodnutí žalovaného, resp. pozdějšímu rozhodnutí jeho předsedy ve věci *SKYTEC HD*, na něž stěžovatelka poukázala v replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti.

[85] K rozhodnutí předsedy žalovaného ve věci *SKYNET* městský soud uvedl, „že přibližka označení ‚SKYNET‘ byla Úřadem zamítnuta nikoliv z důvodu kolize se žalobcovými ochrannými známkami ‚SKY‘, ale z důvodu (ostatně na první pohled zřejmé) podobnosti přiblašovaného označení s prioritně starší namítanou slovní ochrannou známkou Společnosti č. 5298047 ve znění ‚SKY NET‘.“ Stěžovatelka - aniž by tento závěr městského soudu zpochybnila – namítla, že předseda žalovaného přistupoval k určitým dílčím otázkám tohoto případu a nyní projednávané věci odlišně. Konkrétně se mělo jednat o hodnocení sémantického hlediska podobnosti a hodnocení vnímání označení spotřebiteli z tohoto hlediska. Stěžovatelka uvedla, že nerozumí tomu, proč dle předsedy žalovaného „průměrný spotřebitel v jednom případě rozumí slovu ‚net‘ a jindy nezná slovo ‚link‘, když obě náležejí do základní anglické slovní zásoby a jsou navíc často užívána ve stejném prostředí informačních technologií.“ Žalovaný, resp. jeho předseda, přitom na rozdíl od věci *Skylink* přisoudili oběma označením stejný význam, ačkoli jedno označení je tvořeno jen jedním slovem, zatímco druhé obsahuje slova dvě.

[86] Nejvyšší správní soud opodstatněnost těchto námitek rovněž neshledal. Ve věci *SKYNET* je totiž podobnost s ochrannou známkou „SKY NET“ natolik evidentní, že nelze žalovanému, resp. jeho předsedovi, vytýkat, pokud na rozdíl od věci *Skylink* nepřisoudili jakoukoli relevanci otázce, zda porovnávaná označení byla tvořena jedním či dvěma slovy. V nyní projednávané věci, kde rozdílnost předmětných označení nespočívá v pouhé mezere mezi danými slovy, přitom hraje tato otázka mnohem významnější úlohu. V této souvislosti je zapotřebí zdůraznit, že žalovaný posuzuje podobnost napadených ochranných známek vždy ve vztahu ke konkrétním starším označením. Nelze proto bez dalšího dovozovat, že byla-li závadná podobnost shledána vůči jednomu z nich, nemohlo by takové zapisované označení obstát vůči ochranným známkám jiným.

[87] Stěžovatelce lze sice přisvědčit v tom, že jak slovo „net“, tak také slovo „link“ je v oblasti komunikačních technologií poměrně běžné, avšak stále platí shora uvedený závěr městského soudu, „že slovní prvek přiblašovaných označení je nutno vnímat v jeho celku, a nelze proto překládat a hledat význam pouze u jeho části ‚link‘.“ Jako celek však přiblašované označení „*Skylink*“ nemá zřejmý význam a je tak nutno považovat jej za prvek fantazijní (viz k tomu dále odst. [114] až [124]).

VI.D Námitkám týkajícím se nezohlednění rozhodovací praxe OHIM

[88] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkami týkajícími se nezohlednění rozhodovací praxe OHIM a zápisných úřadů unijních členských států.

[89] Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 5. 2014, čj. 6 As 43/2013-68, uvedl, že „rozhodnutí OHIMu, jenž je exekutivní agenturou Evropské unie, samozřejmě nejsou a nemohou být pro soud, ani pro národního regulátora (žalovaného) závazná formálně.“ V dřívějším rozsudku ze dne

31. 3. 2009, čj. 7 As 53/2008-158, č. 2336/2011 Sb. NSS, k otázce závaznosti rozhodnutí OHIM dále Nejvyšší správní soud však konstatoval, že „jeho rozhodnutí mohou být výkladovým vodítkem s ohledem na nutnost zajišťování srovnatelné úrovně ochrany průmyslových práv v členských zemích EU.“ Z tohoto důvodu nelze argumentaci rozhodnutí OHIM v řízení o námitkách proti zápisu ochranné známky paušálně odmítnout. Obdobně lze přitom nahlížet i na rozhodnutí zápisných úřadů ostatních unijních států.

[90] Na druhé straně ani v této souvislosti – a vzhledem k formální nezávaznosti těchto rozhodnutí tím spíše – nelze přehlédnout skutkové odlišnosti jednotlivých případů. Jak již bylo shora uvedeno, stěžovatelka předložila městskému soudu devět rozhodnutí OHIM založených na starších ochranných známkách „SKY“, avšak vyjma tohoto společného prvku v kasační stížnosti nikterak neupřesnila, v čem konkrétně spatřuje jejich podobnost s nyní projednávanou věcí. Za této situace nelze než opět poukázat na závěr městského soudu, jež Nejvyšší správní soud aproboval již v souvislosti s otázkou rozhodovací praxe žalovaného (viz zde odst. [77] až [86]), dle kterého v důsledku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních případů stěžovatelka nemohla legitimně očekávat, že jejím námitkám s ohledem na existenci předchozích rozhodnutí OHIM či zápisných orgánů jiných států muselo být vyhověno.

[91] Konkrétní námitky stěžovatelka uvedla pouze v souvislosti se shora citovanými „negativními“ rozhodnutími OHIM ve věcech *SKYROCK* a *SKY FIGHTERS*, jakož i s rozsudkem Tribunálu ve věci *Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV proti OHIM* (T-438/07), na něž ve svých rozhodnutích poukázal předseda žalovaného. Stěžovatelka ve vztahu k těmto rozhodnutím argumentovala v nich řešeným odlišným skutkovým stavem, pročez dle jejího názoru na nyní projednávanou věc nedopadají. Nicméně tím stěžovatelka nevyvrací, ale spíše jen dále potvrzuje shora uvedený závěr o nutnosti individuálního posuzování jednotlivých případů (ostatně právě z tohoto důvodu je ve svých rozhodnutích citoval jak předseda žalovaného, tak i městský soud). Nejvyšší správní soud se proto již těmito námitkami pro jejich nadbytečnost podrobněji nezabýval.

[92] Stěžovatelka dále s poukazem na manuál OHIM namítla, že tento „*vychází ve své praxi z předpokladu, že v případě přihlašovaného označení, které je složeno ze starší ochranné známky a dalších prvků, je třeba srovnávaná označení považovat za podobná, pokud je starší ochranná známka v rámci mladšího označení identifikovatelná.*“

[93] Tato námitka je nedůvodná. Ačkoli uvedený manuál není (stejně jako rozhodnutí OHIM) závazným dokumentem, nelze mu bezesporu upřít určitou argumentační roli v podobě interpretačního vodítka (srov. shora citovaný rozsudek čj. 1 As 136/2011-62, v němž Nejvyšší správní soud – byť pouze na okraj své argumentace – na manuál OHIM odkázel). Dle samotného manuálu OHIM (konkrétně části C oddílu 2 kapitoly 7) však platí, že „*Úřad [...] není vázán svými předchozími rozhodnutími, protože ke každé věci se musí přistupovat odděleně a s ohledem na její specifika.*“ K tomu dodává, že přestože i v této situaci by závěry předchozích rozhodnutí měly být řádně zohledněny, „*[v]ypovídací hodnota předchozího rozhodnutí bude v zásadě omezena na věci, které vykazují dostatečnou míru podobnosti s projednávanou věcí. Podle čl. 76 odst. 1 CTMR [pozn.: Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 o ochranné známce Společenství] by se však úřad v námitkovém řízení v rámci průzkumu věci měl omezit na skutečnosti, důkazy a argumenty předložené účastníky řízení. I ve věcech založených na srovnatelných skutečnostech a týkajících se podobných právních otázek se tak výsledek přesto může lišit z důvodu rozdílné argumentace účastníků řízení a jimi předložených rozdílných důkazů.*“ Obecný poukaz stěžovatelky na dosavadní praxi OHIM plynoucí z jeho manuálu proto není bez konkrétního zdůvodnění relevance takové praxe pro nyní projednávanou věc dostačující.

pokračování

VI.E K námitkám týkajícím se zaměnitelnosti označení „Skylink“ s ochrannými známkami stěžovatelky

[94] Nedůvodnými shledal Nejvyšší správní soud i námitky týkající se zaměnitelnosti označení „Skylink“ s ochrannými známkami stěžovatelky.

1. Obecná východiska

[95] Předně se Nejvyšší správní soud v této souvislosti neztotožnil s námitkou nepřipadnosti odkazu městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 90/2006-123. Obecné závěry v něm uvedené jsou naopak pro nyní projednávanou věc nejen důležité, ale pro její posouzení do značné míry určující.

[96] Ačkoli skutkový stav byl v tehdy posuzované věci oproti nynějšímu případu nepochybně odlišný, klíčový závěr Nejvyššího správního soudu v něm obsažený, tj. že zápisnou nezpůsobilost způsobuje pouze tzv. závadná, resp. zaměnitelná, podobnost porovnávaných označení, je natolik obecný, že jej lze beze zbytku aplikovat i v nynější věci. V žádném případě se přitom nelze ztotožnit s názorem stěžovatelky, že tímto závěrem je bez zákonné podpory vytvářen jakýsi „mezitest“ podobnosti srovnávaných označení. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách totiž stanoví, že žalovaný přihlašované označení k námitkám vlastníka starší ochranné známky nezapiše, „*pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou*“. Díkce citovaného zákonného ustanovení tudíž přímo počítá s možností, že i přes podobnost či shodnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou, resp. podobnost nebo shodnost služeb či výrobků, na něž se tato označení vztahují, možnost záměny na straně veřejnosti existovat nemusí. Proto zápis takového označení v zásadě vyloučen není.

[97] Použitelný je pak i – ve vztahu k výše uvedenému konkretizující – závěr Nejvyššího správního soudu, dle kterého je přípustná koexistence porovnávaných označení, pokud „*pozdější ochranná známka, byť by obsahovala i ochrannou známku starší, je ztvárněna tak, že nemůže podle všech okolností, které je třeba brát v úvahu, způsobit pravděpodobnost záměny s takovouto starší ochrannou známkou*“. Také v nyní projednávané věci jde o posouzení označení obsahující v sobě ochrannou známku starší, takže bylo třeba dále posuzovat, zda existovaly okolnosti, jež pravděpodobnost záměny přihlašovaného označení se staršími ochrannými známkami stěžovatelky vylučují. Pro úplnost lze dodat, že se jedná o určité zpřesnění zásady, z níž ve své praxi vychází OHIM (na kterou ostatně stěžovatelka poukázala; viz zde odst. [92]), a to právě s přihlédnutím ke znění výše citovaného § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, dle kterého ne každá podobnost je automaticky považována za podobnost bránící zápisu přihlašovaného označení.

[98] Třetím významným závěrem obsaženým v rozsudku čj. 4 As 90/2006-123, z něhož Nejvyšší správní soud vycházel i v nyní posuzované věci, je pak i konstatování, dle kterého „*[z]aměnitelnost je nutno zkoumat vždy z několika hledisek, a to především vizuálního, fonetického a významového. Základním a rozhodujícím kritériem pro posouzení zaměnitelnosti známek označujících shodné nebo podobné výrobky či služby je vždy hledisko běžného spotřebitele, tedy posouzení, zda známky jsou natolik odlišné (distinktivní), že nemohou u běžného spotřebitele vyvolat možnost záměny a v tomto směru ho uvést v omyl. Zkoumání podobnosti nemůže být přitom založeno pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků,*

ale musí se zakládat na porovnání známkových motivů střetnutých se označení – tj. rozhodujících složek porovnávaných označení, které při celkovém posuzování jsou výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení.“ K tomu srov. obdobně též rozsudek Soudního dvora ve věci *SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport* (body 22 a 23).

[99] Poukazuje-li stěžovatelka v této souvislosti na rozsudky Tribunálu ve věcech *Matratzen Concord GmbH proti OHIM* a *Volkswagen AG proti OHIM*, jde o odkazy poněkud zavádějící. V obou případech totiž Tribunál vycházel z obecné zásady, dle které je rozhodujícím hlediskem v zásadě celkový dojem porovnávaných známek, byť připustil i možnost, že za určitých okolností mohou být při tomto posuzování převažující jeden či dva komponenty. Tím však Tribunál stanovil pouze určitou výjimku z pravidla a nikoli pravidlo samotné. V každém případě je proto nutno zkoumat, zda v nyní posuzované věci jsou dány takové okolnosti, tj. zda některé z prvků obsažené v porovnávaných ochranných známkách jsou natolik dominantní, že aplikaci této výjimky ospravedlnují.

[100] V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že není vůbec zřejmé, proč by měl být slovní prvek „Sky“, jak návodně naznačuje stěžovatelka, vůči slovnímu prvku „link“ v rámci označení „Skylink“ dominantní (srov. např. rozsudek Tribunálu ve věci *Reemark Gesellschaft für Markenkooperation mbH proti OHIM*, bod 36, v němž jmenovaný soud dospěl k obdobnému závěru o nedůvodnosti tvrzené dominance jednotlivých prvků přihlašovaného označení „Westlife“), a to na rozdíl od ochranných známek stěžovatelky, v nichž dominantní, resp. výlučná role slovního prvku „Sky“ zřejmá je. V označení „Skylink“ se však jedná spíše o dva rovnocenné slovní prvky, neboť pro přisouzení dominance jednomu z nich neexistuje rozumný důvod (ten stěžovatelka mylně spatřuje v údajné popisnosti slovního prvku „link“; viz dále odst. [118] až [121]).

[101] Nejvyšší správní soud ve shodě s předsedou žalovaného i stěžovatelkou uvádí, že obecnou argumentaci osoby zúčastněné na řízení četností ochranných známek obsahujících prvek „Sky“ není možné brát bez dalšího, tj. není-li prokázána reálná koexistence takovýchto označení v dostatečném počtu na trhu, přičemž mezi nimi zároveň nedochází k záměně, v potaz (srov. shora citovaný rozsudek Tribunálu ve věci *Grupo Sada, pa, SA proti OHIM*, body 81 až 90).

[102] Závěrem této části Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka v průběhu dosavadního řízení neprokázala všeobecnou známost svých ochranných známek, resp. že by na území České republiky tyto ochranné známky požívaly dobrého jména. Není proto dán důvod pro přiznání vyšší míry ochrany jí registrovaných označení. Stěžovatelce lze však na druhé straně přisvědčit potud, že není možné vyloučit pravděpodobnost záměny jen z toho důvodu, že spotřebitelé v České republice nemají o ochranné známce povědomí. Taková argumentace však nepředstavovala primární rozhodovací důvod předsedy žalovaného a ostatně – jak shora uvedeno – ani městského soudu. Tím totiž byla skutečnost, že mezi porovnávanými označeními není dána zaměnitelná podobnost. V této souvislosti jde tudíž o námitku nepřipadnou.

2. Vizualní hledisko

[103] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou vizuální podobnosti přihlašovaných označení s ochrannými známkami stěžovatelky, přičemž námitky stěžovatelky shledal v této souvislosti nedůvodnými.

pokračování

[104] Skutečnost, že slovní prvek „Sky“ obsažený ve starších ochranných známkách stěžovatelky je zcela zahrnut v napadených označení „Skylink“, nepochybně zakládá určitou míru jejich vzájemné podobnosti. K témuž závěru ostatně dospěl i městský soud, který shledal „jistou podobu mezi namítanými ochrannými známkami a přiblažovanými označeními, která je dána tím, že první tři písmena slovního prvku přiblažovaných označení se sbodují se slovním prvkem ‚Sky‘, jímž jsou tvořeny namítané ochranné známky.“ Ve shodě s městským soudem však Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že se ovšem nejedná o podobnost „závadnou“ ve smyslu shora citovaného rozsudku čj. 4 As 90/2006-123. Nejvyšší správní soud přitom nikterak nerozporuje stěžovatelkou uvedený závěr Tribunálu vyslovený ve věci *Wassen International Ltd proti OHIM*, dle kterého „slovní část je více rozlišující než obrazová část.“ Ani ten však na výsledném posouzení v nyní projednávané věci nemůže nic změnit.

[105] Nelze v prvé řadě přehlédnout, pro nyní projednávanou věc poměrně významný, fakt, že zapisované označení „Skylink“ je tvořeno pouze jedním slovem, a to vzhledově od ochranných známek stěžovatelky odlišným. Celé označení je pak z vizuálního hlediska i nepoměrně delší než většina stěžovatelčiných ochranných známek. Zaměnitelnou podobnost však nelze shledat ani s delšími ochrannými známkami „SKY ONE“, „SKY PLUS“ a „SKY +“. Slova „ONE“, „PLUS“, jakož i matematické znaménko pro sčítání „+“ jsou totiž od koncové části zapisovaného označení (tj. „link“) natolik odlišná, že o zaměnitelné podobnosti z pohledu obrazového nemůže být řeč.

[106] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že odkaz stěžovatelky na závěry Tribunálu vyslovený ve věcech *Oriental Kitchen SARL proti OHIM* (bod 39) a *Reemark Gesellschaft für Markenkooperation mbH proti OHIM* (bod 37), dle nichž je-li jeden ze dvou pojmů obsažených v napadeném označení sluchově a vizuálně podobný s jediným pojmem tvořícím starší ochrannou známku, je taková označení nutno považovat za podobná, není případný. Soudní dvůr totiž v uvedených věcech uvedl výslovně, že „při první analýze v případech, kde jeden ze dvou pojmů tvořících slovní ochrannou známku je po stránce vzhledové a po stránce sluchové totožný s jediným pojmem tvořícím starší slovní ochrannou známku a kde tyto pojmy, posuzované společně nebo zvlášť, nemají po stránce pojmové pro dotýcnou veřejnost žádný význam, dotčené ochranné známky – posuzované každá ve svém celku – mají být obvykle posuzovány jako podobné“. Právě z důvodu existence určitého konceptuálního významu v případě označení ve věci *Reemark Gesellschaft für Markenkooperation mbH proti OHIM* („Westlife“) shledal Soudní dvůr výše uvedený závěr v tehdy projednávaném případě přímo nepoužitelný (bod 39). Obdobná situace ohledně významu slov obsažených v zapisovaném označení je přitom dána i v nyní posuzované věci (viz zde odst. [117]).

[107] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že počátek zapisovaného označení má zpravidla zásadní vliv na celkový dojem ochranné známky. Význam tohoto pravidla je ovšem odvislý od skutkového stavu projednávaného případu, o čemž svědčí i polemika, již v této otázce vedla stěžovatelka spolu s osobou zúčastněnou na řízení (viz zde odst. [25],[39] a [48]).

[108] Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na rozhodnutí Tribunálu ve věcech *El Corte Inglés proti OHIM* a *L'Oréal SA proti OHIM*. Skutkový půdorys těchto případů byl však od nyní projednávané věci značně odlišný. V rozsudku ve věci *El Corte Inglés proti OHIM* posuzoval Tribunál podobnost slovního označení „MUNDICOR“ se slovním, resp. kombinovaným označením „MUNDICOLOR“, přičemž rozdílnost jejich koncových a zároveň odlišných částí (spočívající pouze ve vložení slabiky „LO“) byla zanedbatelná. V případě *L'Oréal SA proti OHIM* pak byla posuzována podobnost slovních označení „FLEXI AIR“ a „FLEX“. Jednalo se tedy o porovnání jedno- a dvouslovného označení, přičemž prvek „AIR“

se dle Tribunálu nacházel v druhotném postavení. V obou uvedených věcech se navíc jednalo o shodu ve slovním prvku bez zjevného významu.

[109] V nyní posuzované věci se však jedná o posouzení podobnosti označení, jež se shodují pouze v rozsahu prvních třech písmen, přičemž shodný slovní prvek „SKY“ má (stejně jako slovní prvky „LINK“, „ONE“, „PLUS“ a „+“) jasně definovatelný význam. Vizualní rozdílnost neshodných částí porovnávaných označení je přitom výrazná. Stále je pak třeba mít na paměti, že označení „Skylink“ je tvořeno jedním slovem a bude takto i ze strany průměrného spotřebitele vnímáno (viz k tomu dále odst. [119] až [124]). Jak již shora uvedeno, není zřejmé, proč by měl být slovní prvek „Sky“ vůči slovnímu prvku „link“ v rámci tohoto označení dominantní. Právě tyto skutečnosti přitom dle Nejvyššího správního soudu nad obecně formulovaným pravidlem významu počáteční části ochranné známky v nyní projednávaném případě převažují.

[110] Pominout pak nelze ani grafické ztvárnění přihlašovaného označení, jež je v jedné variantě doplněno o kulaté logo (připomínající tlačítko pro zapnutí a vypnutí elektrických spotřebičů) a v druhé variantě o logo tečkované. Ani jeden z těchto obrazových prvků přitom nenachází svůj odraz v žádném ze stěžovatelčiných označení, pročez - i přes zpravidla menší distinktivitu obrazové části – přispívají k celkovému vizuálnímu odlišení porovnávaných ochranných známek.

3. Fonetické hledisko

[111] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatelky týkajícím se fonetické podobnosti porovnávaných označení.

[112] Podobně jako v otázce obrazové podobnosti je i zde nutno připustit, že první slabika obsažená ve slovním vyjádření předmětných ochranných známek – tj. slovní prvek „Sky“ - je shodná. I v této souvislosti je však významná skutečnost, že zapisované označení je tvořeno jedním dvouslabičným slovem „Skylink“ a je tak i po stránce zvukové delší než valná část stěžovatelčiných ochranných známek tvořených pouze jednoslabičným slovem „Sky“. Závěr městského soudu, dle kterého obě slabiky posuzovaného označení „*jsou z fonetického hlediska výrazné, takže nelze předpokládat, že by spotřebitel druhou slabiku „link“ přeslechl*“, je přitom zcela namístě. Zbylá označení stěžovatelky (tj. „SKY ONE“, „SKY PLUS“ a „SKY +“) jsou pak tvořena dvěma jednoslabičnými slovy, resp. jedním jednoslabičným slovem a matematickým znaménkem pro sčítání „+“. Koncové části porovnávaných označení však žádnou zvukovou podobnost nevykazují. Výše uvedená fonetická podobnost tudíž nemůže být považována za podobnost zaměnitelnou.

[113] Shora uvedené závěry o aplikovatelnosti závěrů obsažených v rozhodnutích Tribunálu ve věcech *Oriental Kitchen SARL proti OHIM*, *Reemark Gesellschaft für Markenkooperation mbH proti OHIM*, *El Corte Inglés proti OHIM* a *L'Oréal SA proti OHIM* (viz zde odst. [106] až [109]), je přitom nutno vztáhnout obdobně i na otázku zvukové podobnosti porovnávaných označení.

4. Sémantické hledisko

[114] Stěžovatelčina argumentace týkající se této otázky sleduje v zásadě následující myšlenkový postup: 1) průměrný spotřebitel si v první fázi rozdělí označení „Skylink“ na dva slovní prvky, které zná, nebo mu jemu známá slova připomínají; 2) průměrný spotřebitel zná význam slovního prvku „link“; 3) průměrný spotřebitel si nutně spojí slovní prvek „link“ s oblastí moderních technologií, počítačů, telekomunikací a rozhlasového a televizního vysílání a považuje jej v této

pokračování

souvislosti za popisný; 4) jediným distinktivním, dominantním a zároveň (pro svou nepopisnou povahu vůči předmětným výrobkům a službám) fantazijním prvkem tak v očích průměrného spotřebitele zůstává slovní prvek „Sky“, jenž je shodně obsažen ve všech porovnávaných označeních, což vede k nebezpečí zaměnitelnosti na straně veřejnosti.

[115] S takto vystavěnou stěžovatelčinou konstrukcí se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[116] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje skutečnost, že průměrný spotřebitel si při vnímání cizojazyčné ochranné známky tuto – ať již vědomě či podvědomě – rozloží na slovní prvky, které zná nebo mu známé prvky připomínají (srov. např. shora citované rozsudky Tribunálu ve věcech *Vitakraft-Werke Wübrmann & Sohn GmbH & Co. KG proti OHIM a Mundipharma AG proti OHIM*). V případě označení „Skylink“ pak budou těmito prvky slova „Sky“, běžně překládané jako „nebe“ či „obloha“, a „link“ vyskytující se v řadě různých významů jako např. „spojení“, „spojitost“, „spojování“, „vztah“, „článek“ (ve smyslu článek řetězu) nebo také (elektronický) „odkaz“.

[117] Stejně tak nemá Nejvyšší správní soud pochybnost o tom, že slovo „link“ je průměrnému českému spotřebiteli známé, neboť je v běžné mluvě poměrně hojně využíváno. V této souvislosti je tudíž třeba korigovat závěr předsedy žalovaného (implicitně aprobovaný městským soudem), dle kterého přes předpokládanou znalost anglického jazyka průměrného českého spotřebitele *„lze pochybovat o tom, že výraz ‚link‘ patří k základní slovní zásobě.“* Uvedené pochybení však nemohlo mít na zákonnost jeho rozhodnutí vliv, neboť klíčovou je v nyní projednávané věci především otázka údajné popisnosti (a tudíž menší rozlišovací schopnosti) slovního prvku „link“ ve vztahu k předmětným výrobkům a službám.

[118] Předně k této otázce Nejvyšší správní soud v obecné rovině poznamenává, že význam slovního výrazu, resp. jeho konotace se vždy rodí v určitém kontextu a nejsou tedy dány a priori coby jakási pevně daná vlastnost konkrétního slova či slovního spojení. Bez kontextuálního zasazení tudíž ani nelze učinit závěr o popisnosti určitého slovního prvku a jeho menší distinktivitě ve vztahu k daným výrobkům a službám.

[119] Jakkoli by slovní prvek „link“ zcela samostatně mohl být do určité míry považován za popisný vůči moderním technologiím, počítačům a telekomunikacím (méně však již k oblasti rozhlasového a televizního vysílání, neboť uvedený pojem je využíván především jako označení odkazu na webové stránky), užití tohoto pojmu ve spojení se slovním prvkem „Sky“ (označujícím „nebe“ či „oblohu“) již takový závěr významným způsobem relativizuje. V takovém kontextu by se totiž mohlo jednat nejen o výrobky a služby ve stěžovatelkou uvedených oblastech, jak je tomu v nyní projednávané věci, nýbrž například i o služby spojené s leteckou dopravou či cestovním ruchem (ostatně z veřejně dostupných internetových zdrojů plyne, že v těchto oblastech působí společnosti s obdobnými názvy jako např. SkyLink Aviation Inc. či SkyLink Express sídlící v Kanadě, případně společnost Skylink Travels LLC. se sídlem ve Spojených arabských emirátech a řada dalších). Z uvedených důvodů tudíž nelze slovní prvek „link“ považovat za popisný ve vztahu ke stěžovatelkou uvedeným výrobkům a službám, nýbrž jde pro svou mnohovýznamnost o slovní prvek fantazijní, nadaný běžnou distinktivitou.

[120] Pro ilustraci lze uvést, že obdobná je situace například i v případě výše zmíněného pojmu „net“ (nejběžněji překládaného jako „sít“). I ten je totiž možné vztáhnout k oblasti elektronických komunikací, a to třeba jako zkrácený hovorový výraz pro internet či ve smyslu

počítačových či telekomunikačních sítí, avšak v jiném kontextu může jít stejně tak například o označení pro výrobu sítí rybařských či dokonce tenisových apod., pro které angličtina užívá stejného slova.

[121] Za této situace ovšem stěžovatelčina teze o dominantním postavení slovního prvku „Sky“ obsaženého v rámci označení „Skylink“ ztrácí jakoukoli oporu. Slovní prvky „Sky“ a „link“ totiž shodně ve vztahu k předmětným výrobkům a službám postrádají jasný význam. V obou případech jde tedy o prvky fantazijní a mající běžnou rozlišovací schopnost, pročez není možné mezi nimi bez dalšího dovodit vztah prvku dominantního a druhotného, resp. více a méně distinktivního (závěr obsažený v bodu 34 rozsudku Tribunálu ze dne 15. 2. 2005, T-169/02, *Cerveceria Modelo, SA de CV proti OHIM*, ECLI:EU:T:2005:46, jakož i tam citované judikatuře, dle něhož relevantní veřejnost nebude považovat popisný prvek za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného ochrannou známkou, na nějž stěžovatelka poukázala, tudíž není v nyní projednávané věci použitelný). Z týchž důvodů ovšem z druhé strany nelze přisvědčit ani argumentaci osoby zúčastněné na řízení, dle které má slovní prvek „Sky“ nižší distinktivitu [odkaz osoby zúčastněné na řízení na rozhodnutí Tribunálu ve věcech *Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (T-67/04), proti OHIM* a *SIGLA SA proti OHIM*, považuje Nejvyšší správní soud za nepřipadný, neboť se v nich jednalo o situace, kdy přihlašovaná označení měla neprávem těžit z rozlišovací způsobilosti ochranných známek požívajících dobrého jména; nutno přitom podotknout, že v první věci Tribunál dovodil nižší distinktivitu slovního prvku „Spa“ proto, že jde mimo jiné o označení prostorů určených pro hydroterapii, jako hamam nebo sauny – slovní prvek „Sky“ však asociace s žádnou konkrétní službou nevyvolává].

[122] Pro uvedené tudíž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelčině námitce, dle které významová souvislost porovnávaných označení je dána právě shodou v jejich distinktivním a dominantním prvku.

[123] Vzhledem k fantazijní povaze obou slovních prvků tvořících jednoslovné označení „Skylink“ přitom nelze předpokládat, že by jej průměrný spotřebitel vnímal i po stránce sémantické jinak, než právě jako jednoslovný výraz ne zcela určitého významu, jenž je možno přeložit například jako „nebeské spojení“. Významová podobnost s ochrannými známkami stěžovatelky ve významu „nebe“, resp. „nebe jedna“ či „nebe plus“, daná pouze podobností jednoho (nedominantního) prvku, je tudíž zanedbatelná a nemůže tak představovat podobnost zaměnitelnou. Dle názoru Nejvyššího správního soudu nehrozí ani nebezpečí, že se veřejnost bude domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od téhož podniku, nebo případně od podniků hospodářsky propojených ve smyslu stěžovatelkou citovaného rozsudku Soudního dvora ze dne 13. 9. 2007, C-234/06 P, *Il Ponte Finanziaria SpA proti OHIM*, ECLI:EU:C:2007:514.

[124] Podpůrně lze v této souvislosti uvést, že jakkoli tvorba slovních složenin - tj. jednoho slova složeného z vícera slov dalších – není pro angličtinu (na rozdíl třeba od jazyka německého) zcela typická, příklady složených anglických slov nalezneme jak v obecné mluvě (např. „eyesight“ – zrak, „blackbird“ – kos, „daylight“ – denní světlo apod.), tak také v oblasti moderních komunikačních technologií (např. „keyboard“ - klávesnice, „harddrive“ – pevný disk, „smarphone“ – tzv. chytrý telefon apod.). Řada společností působících v posledně zmíněném odvětví přitom pro sebe či své produkty užívá názvy tvořené složeninami zjevně fantazijního charakteru, jež se samy o sobě nikterak k nabízeným produktům či službám neváží (např. „Microsoft“, „Facebook“, „Photoshop“, „Soundcloud“, „Dropbox“ aj.). Ve vztahu k nyní projednávané věci je přitom poměrně významné, že český jazyk s názvy těchto společností,

pokračování

resp. označením jejich produktů zachází zcela běžně jakožto s jedním slovem řídícím se pravidly českého pravopisu (včetně skloňování), a to aniž by průměrný český spotřebitel tato slova automaticky překládal; nelze tudíž rozumě předpokládat, že by s označením „Skylink“ nakládal rozdílně.

[125] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelčím návrhem na provedení důkazu zprávou agentury TNS Aisa „Asociace se slovem ‚link‘“ se již nezabýval, neboť ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží.

5. Posouzení celkového dojmu srovnávaných označení

[126] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posuzování celkového dojmu zapisovaných označení ve vztahu k ochranným známkám stěžovatelky.

[127] Napadené označení v obou svých grafických variantách doplněných kulatým, popř. tečkovaným logem působí kompaktním dojmem, aniž by některá z jeho částí vzbuzovala zvláštní pozornost a tvořila tak jeho dominantní prvek. Z pohledu grafického (a vůči většině ochranných známek stěžovatelky i zvukového) jde o označení delší a snadno odlišitelné. Vzhledem k fantazijnímu charakteru slovního vyjádření napadeného označení nelze předpokládat, že by průměrný spotřebitel jakkoli důkladně analyzoval jeho význam a vzhledem ke shodnosti prvních třech písmen porovnávaných označení si jej tak s ochrannými známkami stěžovatelky spojoval.

[128] Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že úroveň pozornosti průměrného spotřebitele je v případě různých kategorií výrobků a služeb různá (srov. např. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 1999, C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH proti Klijsen Handel BV*, ECLI:EU:C:1999:323, bod 26, či rozsudek Tribunálu ze dne 23. 10. 2002, T-104/01, *Claudia Oberhauser proti OHIM*, ECLI:EU:T:2002:262, bod 28). Městský soud přitom správně dovodil, „že se v daném případě jedná o výrobky a služby technického rázu, které nejsou nakupovány pravidelně, takže stupeň pozornosti průměrného spotřebitele při jejich nákupu bude jistě mnohem vyšší než při nákupu předmětů běžné denní spotřeby.“

[129] Celkový dojem srovnávaných označení tvořený kombinací jednoslovného označení „Skylink“ doplněného grafickým prvkem tudíž vzhledem k uvedenému a navíc s přihlédnutím ke zvýšené pozornosti průměrného spotřebitele při nákupu předmětných výrobků a služeb jejich zaměnitelnou podobnost nenaznačují. Žádný z jednotlivých relevantních prvků srovnávaných označení přitom není způsobilý založit zaměnitelnou podobnost ve smyslu shora citovaných rozhodnutí Tribunálu ve věcech *Matratzen Concord GmbH proti OHIM* a *Volkswagen AG proti OHIM* sám o sobě.

[130] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v případě zapisovaného označení „Skylink“ a ochrannými známkami stěžovatelky neexistuje taková podobnost, jež by způsobovala pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti.

VII.

Závěr a náklady řízení

[131] Nejvyšší správní soud – jak plyne ze shora uvedeného – opřel své rozhodnutí především o následující právní závěry.

[132] Ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách žalovanému, resp. jeho předsedovi neumožňuje přihlížet k doplnění námitek a důkazům předloženým na jejich podporu předložených po uplynutí námitkové lhůty. Takto stanovená koncentrace řízení však v zásadě neomezuje rozsah v žalobě uplatněných hmotněprávních námitek. V nyní projednávané věci však stěžovatelkou předložené důkazní návrhy nemohly mít na meritorní posouzení vliv a městský soud tudíž nepochybil, pokud jejich provedení (také) pro nadbytečnost odmítl.

[133] Vzhledem k požadavku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních sporů nelze v zásadě ustálenou správní praxi žalovaného spatřovat v posuzování konkrétních ochranných známek. Tato praxe však může spočívat v ustálených postupech a metodách, jež žalovaný při jejich posuzování používá. I za této situace ovšem musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat, zda případy, jež měly tuto praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu v zásadě vyloučeno. Případy, na něž stěžovatelka poukázala, přitom takovouto podobnost nevykazovaly. K obdobnému závěru přitom Nejvyšší správní soud dospěl i v případech stěžovatelkou uvedených rozhodnutí OHIM.

[134] V rovině posuzování zaměnitelné podobnosti porovnávaných označení byla v nyní projednávané věci klíčová především otázka popisnosti slovního prvku „link“. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opětovně zdůrazňuje, že význam slovního výrazu, resp. jeho konotace se vždy rodí v určitém kontextu a nejsou tedy dány a priori coby jakási pevně daná vlastnost konkrétního slova či slovního spojení. Bez kontextuálního zasazení tudíž ani nelze učinit závěr o popisnosti určitého slovního prvku a jeho menší distinktivitě ve vztahu k daným výrobkům a službám. Zasazení slovního prvku „link“ v rámci označení „Skylink“ přitom jeho popisnost ve vztahu ke stěžovatelkou uvedeným výrobkům a službám nenaznačuje.

[135] Pro uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[136] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch, žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti a osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady vzešlé z povinnosti, kterou jim soud uložil, nemají účastníci ani osoba zúčastněná na řízení dle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu